

гитъ; трѣбва да опазимъ честъта му непо-
 кѣтноста, и да я прѣдадемъ на наслѣдницитѣ
 си такъва каквато сме я получили. Ние се
 лъжемъ много ако считаме семейната честь
 за прѣдразсѣдѣкъ; семейството, както особата,
 има си своята честь. Честността, граждан-
 ската доблѣсть, щѣдростъта сж семейно наслѣ-
 дство, и всякой е длъженъ да не остави
 да изгине въ рѣцѣтъ му този благороденъ
 залогъ. Сухий разумъ ще откъсне отъ душата
 една велика добродѣтель ако иска да унич-
 тожи тѣзи семейна взаимность, като притѣ-
 зава, че всякой като е отговоренъ само за
 своитѣ дѣла, то, слѣдователно, има само една
 самолична честь, а не и семейна и домашна
 честь. Защото онзи, който не се страхува да
 обесчести себе си, може да отстѣпи прѣдъ
 мисльта да обесчести името си. Колкото по-
 вече имаме прѣдъ себе си честни примѣри
 и прѣдания, толкова по малко е извинително
 да испадваме и да се забразяме. Честъта на
 роднинитѣ ми не е моя собствена честь, ще
 кажете вие: това азъ приемамъ, но и ваша-
 та честь прави частъ отъ домашното съкро-
 вище. Като пазишь честъта на семейството,
 ти не му принасяшь една заслуга, но му
 отплащашъ единъ дългъ.

Напрѣдѣкътъ на разумътъ и правдата,
 като унищожи извѣстни прѣдразсѣдѣци, е
 направилъ по мъчно распознаването на прав-
 ственнитѣ добродѣтели, и изисква отъ люди-
 етъ една по голѣма деликатность въ чув-
 ствата. Едно време семейната честь, като се
 считаше за абсолютно начало, не даваше при-
 чини за никакви съмнѣния. Всякой се чув-
 ствуваше солидаренъ съ семейството, и прие-